

ikke faa paa Dagsordenen — der er Sagen ikke saa lidt forbedret i Forhold til Kommissionens Forslag, men paa det nærværende Punkt var det meget heldigere, at det blev, som Kommissionen har foreslaaet, at der blev ydet 3 Kroner for enhver Ugift og 6 Kroner for enhver Gift fra Statskassens Side. Jeg skal sige, hvorfor det ogsaa af andre Grunde er heldigt. Jeg vil tro, at de to Slags Sygekasser ere bedst tjente med Ministerens Forslag. De egentlige Fagshgekasser, og det kan gjerne være, at Fabriks- og Etablissementshygekasserne maatte kunne være ligesaa heldig tjente dermed; thi det er dem, der ere bedst stillede, idet de efter Ministerens Forslag faae Tilskud efter som de selv give, men de egentlige filantropiske Sygekasser, der have de daarligst stillede Medlemmer, vilde sandelig være meget bedre tjente med at faae de 3—6 Kroner, og navnlig vilde alle Landbosygekasser være bedst tjente dermed; thi vi kunne vist alle være enige om, at i mange Henseender ere Landarbejderne daarligst lønede, saa naar de alligevel komme ud af det, som de gjøre, trods den daarlige Lønning, saa er det — jeg skal ikke her komme ind paa, hvorledes det kan være; det kjende ærede Medlemmer ligesaa godt som jeg, men blot sige, at saa er det, fordi Økonomerne regne galt, naar de sige, at det have de til Husleie, det til Brændsel, og det til Klæder; thi det faae de i Reglen frivillig, de faae det af Naabe, om man vil. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa, men kun sige, at bortset deraf, vilde Arbejdernes Stilling, naar dette ikke var Tilfældet, være meget daarlig. Men altsaa de egentlig filantropiske Sygekasser, de, det netop gjælder om at forbedre Betene for, ville ikke komme med. Fabrikskasserne komme nok med; den ærede sidste Taler har oplyst, at der er mange Fabrikker og Etablissementer, der ligefrem gjøre det til en Betingelse, at deres Arbeidere skulle træde ind deri. Fagshgekasserne komme ogsaa nok med, for det er jo kun en Fortsættelse af det gamle System i Svendelaugene; men de egentlige filantropiske Sygekasser ville ikke komme med. De ville blive saa godt som uden Hjælp, dersom Ministerens Forslag vedtages. Jeg indrømmer til Gjengjæld, at de andre to Slags Kasser kunne bedre være tjente dermed.

Jeg vilde derfor foreslaa, at man gif en noget anden Bei med sit Tilskud. Forfaavidt man ikke vil blive ved Kommissionens Forslag om 3—6 Kroner, hvad jeg vilde anse for ret heldigt, siger man, at det gaar for vidt for Statskassen, at der saa ingen Grændse er for, hvor stort Tilskudet kan blive, saa kan man jo gaa en anden Bei og sige: Lad Statskassen give f. Ex. $\frac{1}{2}$ Mill. eller 400,000 eller, hvad vi kunne blive enige om. I saa Henseende siger jeg for mit Bedkommende, at man maa ikke lade det Bedste være det Godes. Tjende, man skal i den Henseende tage, hvad man kan faae i Diebliffet, naar det blot virkelig er et Fremskridt. Derfor behøver man ingenlunde at tabe det egentlige Maal af Sigte. Jeg siger altsaa: Lad os hellere gaa den Bei og sige, at Statskassen giver f. Ex. 4—500,000 Kr. — dersom man ikke vil blive ved Kommissionens Forslag — og saa lade disse 4—500,000 Kr. blive fordelt dels i Forhold til Medlemmernes Antal og dels i Forhold til, hvad der indkommer i Sygekassen, hvad enten det saa kommer ved Æresmedlemmer eller ved frivillige Tilskud fra Kommunerne. Jeg ser virkelig ingen Ulykke i, at disse 4—500,000 saaledes blive en virkelig Spore for Sygekasserne til selv at gjøre Noget, hvad de vilde blive, naar man tog begge disse Hensyn baade til Medlemsantallet og til de tilfældige Tilskud. Derved tror jeg, man vilde hjælpe til, at de frivillige Bidrag, de 130,000, der nu komme ind ad forskellige Veie, ikke blive borte, hvorimod der er Fare for, at de virkelig kunne blive borte efter Ministerens Forslag, saaledes som det her foreligger. Jeg ser helst, at man holder Kommunerne indenfor det egentlige Tilskud, efter § 9, men kan det ikke være anderledes, saa kan man ogsaa give Kvotadele deraf fra Kommunerens Side, men at holde Staten helt udenfor, tror jeg ikke, var rigtigt. Derimod ønskede jeg, at Kommunerne skulde gjøre noget Andet, og i den Henseende kan jeg holde mig til den Bei, Kjøbenhavn og ligeledes enkelte Amters have flaaet ind paa, nemlig, at lade de Uformuende faae fri Skur og Bleie. De optages vistnok her i Kjøbenhavn mod et Bederlag af 40 Dre — det forekommer mig, at den ærede første Taler nævnte 60 Dre; det har mindre at sige — jeg tror nok, det er 40